

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNÄVÄNNEN

N:o 9.
28 Febr.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör J. B. GAUFFIN. Uppsala.

18 årg.
1901

Jesus smörjes i Betania.

Mark. 14: 3—9.

den lilla byn Betania fanns ett hem, hvarest Jesus ofta gästade. Familjens medlemmar voro tre syskon, som hvar för sig blifvit för oss kända genom evangelisternas berättelse. Lasarus hade några dagar förut, innan den händelse tilldrog sig, hvarom vi nu tala, af Jesus blifvit uppväckt ur dödens sömn. Marta kända vi som en omtänksam och verksam husmoder, hvilken gärna ville undfägna Mästaren från Nasaret på bästa sätt. Den tredje i syskonkretsen var den stilla, inåtvända Maria, som gärna satte sig vid Jesu fötter för att höra hans ord.

Det är om henne berättelsen för dagen handlar. Hon var en af dessa varma, själfuppoffrande personligheter, som alltid äro en gåta för denna världens människor. Hon var dock alltför okonstlad för att dölja, hvad som rörde sig på djupet i hennes hjärta. Icke heller frågade hon så mycket efter om några knotade, då hon bröt sönder sitt alabasterkäril och utgöt den dyrbara smörjelsen på Jesu hufvud. Hon visste och kände, att Jesus kunde rätt uppfatta hennes bevekelsegrunder och hennes handling, och detta var henne nog.

Det är lärorikt för oss att få se, huru Jesus ställer henne för alla tider som ett föredöme i goda gärningar. "Hvad hon kunde, det gjorde hon",

hvilket skönt loford från honom, som känner våra hjärtan såväl som våra handlingar!

Hvad var det väl, som gjorde Marias handling så stor? Jo, det var *kärleken till Jesus*. Om du, min unge vän, är en, som älskar Jesus, så skall denna kärlek uppenbara sig i handling. Och är det kärlek i hjärtat, så blifva orden, som gå öfver dina läppar, eller de gärningar, som du gör, varma af kärlek. Vi kunna gifva en gåfva åt en fattig, men denna gåfva har intet inneboende värde, emedan den ej gifves af kärlek. Det var en kall hand och ett kallt hjärta, och den fattige fick icke känna det kärlekens deltagande, som han dock behöfde.

Ett annat drag hos Marias gärning är, att hon endast åsyftade Mästarens förhärligande. En klok människa kunde visst resonnera så: "Hvarför slösa bort en stor summa bara på smörjelse? Pen-

ningarna kunde ju komma många fattiga till nytta." Men Marias beräkning var af annat slag. Hon tänkte och ville ådagalägga sin beundran och hänförelse för Jesus, och då gaf hon den största hyllning hon kunde gifva, hon smorde honom med en smörjelse, värdig en konung. Älskade små, förstå I icke denna Marias handling? Hafven I icke någon gång känt, att I gärna velat gifva Jesus det bästa I hafven? Varen vissa på, att hvarje handling, som afser Herrens ära, är en dyrbar smörjelse, hvars vällykt Herren bäst uppfattar.

Så förstå vi då, huru äfven vi kunna blifva lika Maria. Vi måste börja där hon började, sitta vid Jesu fötter och höra hans ord. Då skola vi få Marias varma kärlek, hennes själfupoffring och åstundan att förhärliga Jesus. Må det ske, att Jesus äfven kan säga om oss: "*Hvad hon kunde, det gjorde hon!*"

Fr. E.

Han höll sitt löfte.

Så kall och ödslig stadsparken såg ut! Blåsten fattade uti snön och hvirflade den högt upp i luften, så att fotvandrarne hade svårt att öppna ögonen. Några frusna sparfvar flögo omkring för att se, om ett eller annat korn fanns till föda åt dem, men i dag blefvo de besvikna i sitt hopp.

Skymningen började falla på, och lykorna voro redan tända, då en gosse på omkring tolf år sprang öfver gatan fram till en välklädd herre och bad med hes röst, att denne skulle köpa några af hans hemgjorda leksaker.

Herrn, som var ungtkarl och ej hade behof af leksaker, afslog emellertid gos-

sens bön, men det kom då ett uttryck i den lilles ögon, som tvang främlingen att lägga en femtioöring i hans hand och börja ett samtal med honom. Detta afbröts dock emellanåt å hans sida af en svår hosta.

Han berättade emellertid under det de följdes åt gatan framåt, att både han och hans lilla syster haft ett godt hem, då deras föräldrar lefde, och både hans utseende och hans sätt att uttrycka sig bekräftade detta. Nu bodde de hos ett fattigt folk i utkanten af staden, där fattigvården betalade för dem. De måste nu försöka vara till nytta genom att sälja de leksaker, som deras fosterfar själf tillverkade.

"Men du hade inte bort gå ut i dag i

ett sådant väder", sade den främmande herrn, då ett svårt hostanfall nästan betog gossen andedräkten.

"Jag måste, ser herrn", sade han och såg trohjärtadt upp till sin följeslagare. "Min syster har så svåra kylsår på fötterna, så hon måste stanna hemma. Och vi kunna inte försumma vårt arbete båda två. För öfrigt lofvade jag mamma att taga vård om min lilla syster."

"Men om du också blir sjuk och inte kan gå ut?"

En häftig vindstöt kom den lille att rysa i sina tunna kläder. "Ack, nej, jag är bättre redan", försäkrade han ifrigt liksom för att jaga bort sin inre ångest. "Jag lofvade min mor att taga vård om min syster så mycket jag kunde, och far sade alltid, att man måste vara trogen i det minsta — det ville jag också försöka", tillade han.

Det gjorde främlingen ondt om den lille, han tog reda på hvar han bodde och sade farväl åt honom för att gå till ett sammanträde.

En vecka hade gått, innan han utförde sin föresats att uppsöka den lille gossen. Då han kom fram till huset, stod där utan-

för en fattiglikvagn, och man bar ut en enkel, svart kista utan alla prydnader.

"Hvem är död?" frågade han en äldre karl, som stod i förstugudörren och likgiltigt såg på, huru kistan lyftes upp på vagnen.

"Det är en gosse, som fattigvården betalat för hos ett folk här i huset. Han har det sista halfåret haft en förfärlig hosta, men det ville han aldrig höra talas om, ty då fruktade han, att de skulle skicka ut hans lilla syster i kölden, och det ville han för ingen del. Han dog för tre dagar sedan."

Främlingen förstod nu, att det var hans lille köpman. — I detsamma kom en annan likvagn med ett ståtligt följe och for förbi. I en blomsterhöljad kista låg en högre officer, som på ett mer än vanligt sätt utmärkt sig.

Mannen som stod i förstugudörren vände sig nu mot det lysande liktåget och utropade: "Det där är en stor man, som skall begravas."

Han anade icke, att den enkla, fattiga kistan utan blommor och utan följe äfven inneslöt en liten hjälte, som bevisade sitt hjärtas trohet och uppoffrande kärlek däri-genom, att han dog för sin syster.

Dem känner du.

Med två teckningar.

Dem känner du. Hvilka? frågar du. Jo, de svenska skolgossarne. De äro ju muntra fyrrar, som med ett skallande hurra hälsa sin frihet, när dagens sista skoltimme är slut. Och komma snöflingorna i hvirflande dans emot dem i skoldörren, så ökar detta blott deras glädje och förtjusning. Ty nu kunna de ju få badda på hvarandra med träffsäkra bollar, och de få en kärkommen anledning att hålla banan klar i rännstenen eller i landsvägsdiket. Ja, det finnes ju nu möjligheter för att ställa till ett riktigt snöbollskrig eller en hvinande kalkbacksäkning, innan

man skiljes för dagen för att på allvar ta i tu med hemarbetet. Jo, dem känner du.

Och huru besynnerligt är det icke, att hvarje svensk skolgosse längtar tillbaka till skolan, när morgondagen randas. De längta efter hvarandra, längta efter läraren, efter de glada lekarna på skolgården, det friska, klingande skrattet, de längta efter allvarsstunderna därinne i skolan, då kunskapens frön och livvets ord läggas ned i god hjärtejord. Ty de känna, att de däri-genom växa sig starka och friska till kropp och själ.

Du känner ju dem?

J. B. G.

DEM KÄNNER DÜ.

DE SVENSKA SKOLGÖSSARNE.

Världens hufvudstäder.

X. Kristiania.

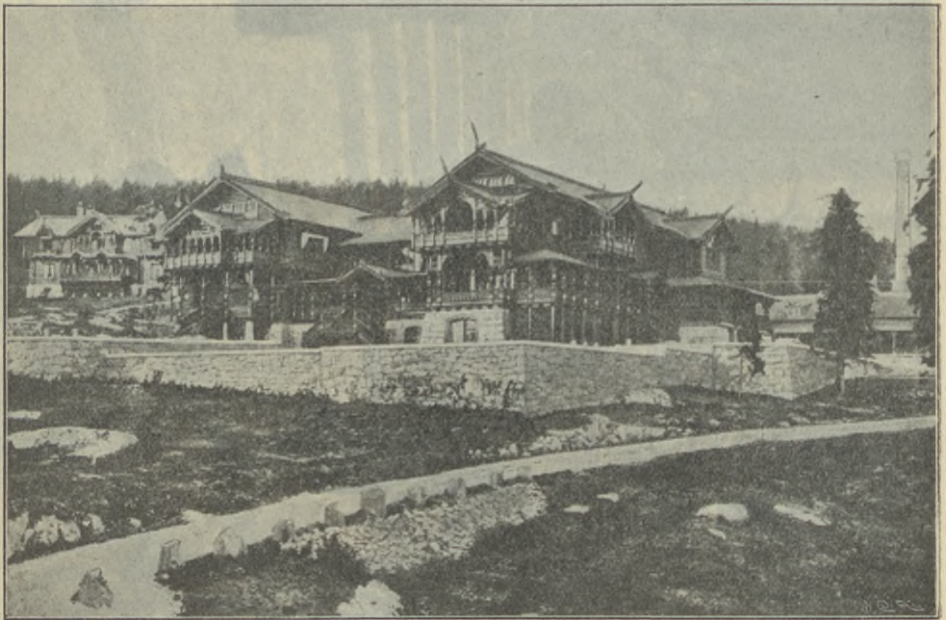
Med flere teckningar.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Efter att ha sett det vackra Bygdø få vi inte glömma bort det storslagna Holmenkollen. Dit upp måste alla resande för att se på de prydliga anläggningarna och njuta af de storslagna utsiktterna. Holmenkollen ligger nordväst om

kommer för att hvila och hämta krafter, den sjuke för att varda frisk och ungdomen för att öfva sig i sport och friluftsspel. Äfven vi följa med hit upp för att se och beundra.

Vid Jernbanetorvet stiga vi på den elek-

HOLMENKOLLEN.

Kristiania på fjällryggen Voksenaas, som delvis är beväxt med ståtliga löf- och barrskogar. Här och där öppna sig utsikter öfver staden där nere, öfver fjorden och öfver stora vidder af den kringliggande nejden. En munter fjällbäck hoppar utför klippafsatserna, som piskar hans vatten till hvitt skum. En och annan fjällsjö speglar i sin klara våg de mörka furorna vid dess stränder, och öfver allt inandas man den härligaste skogs- och fjäll-luft.

Hit upp reser främlingen för att njuta af den vackra naturen, den trötta stadsbon

triska spårvagnen, en som har röd namnplåt på taket och röda lyktor samt är märkt med Jernbanetorvet—Majorstuen. Då komma vi på rätt stråt och få färdas genom en stor del af staden. Först svänger vagnen in på Toldbodgaden, så på Storthingsgaden, Drammensveien m. fl. På den långa Holtegaden se vi till höger den ståtliga Uranienborgs-kirken. Vi kunna för öfrigt i allsköns lugn betrakta de vackra husen, de ståtliga butikerna och de många vandrarnas på gatornas gångbanor. Vi behöfva inte ens oroa oss öfver, att vi med vårt

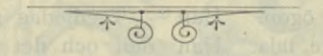
åkande pina och trötta några stackars hästkrakar, ty den elektriska kraften för oss alljämt framåt i hvinande fart. Snart svänga vi in på Bogstadveien och vid dess slut äro vi framme vid Majorstuen. Här stiga vi af och byta om tåg.

Två vackra vagnar stå väntande. Äfven nu är det elektriciteten, som skall draga oss upp för Voksenaasens höjder. I början går färden förbi trefna landtgårdar med bördiga ångar och åkrar, så komma björk-

dingarnas region med dyrbara villor på backslutningarna och sist den allvarsamma barrskogen. Äfven här uppe i granarnas svala skugga ligga villorna tätt tillhopa.

Det är den rika Kristianiabon som här uppe byggt sig ett hem vid sidan af den elektriska järnvägen, som om morgonen på några minuter för honom till hans arbete inne i staden och på eftermiddagen hit ut igen.

(Forts.)

Olof.

Berättelse af —r.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Mästaren höll sig vanligen inne i sitt rum och skref eller läste, och emedan dörren dit in merändels stod på glänt, var Olof rädd för att göra det ringaste buller, som kunnat störa honom. Minst af allt vågade han sjunga, ehuru han ofta hade stor lust därtill. Det hände ibland, att han omedvetet började gnola på någon af sina kära sånger, men så snart han märkte det, slutade han genast.

Olof var icke rädd för mästaren, men han hade stor respekt för honom. Han förstod, att han var en i hög grad exemplarisk man, och hans beundran för honom ökades dagligen. Hans punktlighet var så stor, att Olof ej behöfde se på klockan, utan blott ge akt på hvad mästaren gjorde för att veta hvad tiden led. Han talade icke mer än hvad som oundgängligen behöfdes, men var därför icke trumpen och ovänlig, och hans tystlåtenhet utöfvade icke något tryck öfver arbetarne. Olof lade märke till den aktning, hvarmed dessa bemötte mästaren och stärktes därigenom i sin tro på hans fullkomlighet.

Att en så utmärkt människa icke skulle känna Herren Jesus eller höra honom till, föll Olof icke in till en början, men det förbryllade honom, att han aldrig hörde

mästaren tala om Gud eller såg honom läsa Guds ord. Han hade icke ens kunnat upptäcka någon bibel hos honom. Så småningom uppstod inom Olof den frågan: "Kan en människa undvara Guds ord och ändå gå på Guds vägar och hafva frid?" Svaret härpå sökte han hos mästaren. Han hade gärna velat fråga denne direkt, men det vågade han ändå inte utan fortsatte blott att i tysthet iakttaga honom.

* * *

Första vintern hade gått. Vårsolen hade smält drifvan, gräs och blommor började spira; pingsten stod för dörren, och då skulle Olof få göra ett besök i hemmet. O, hvad han glädde sig därät! — Det var ju öfver ett halft år sedan han såg mor och far. Den senare hade varit mycket klen hela vintern, men nu skulle hälsan säkert komma åter med den varma årstiden, och det skulle säkert göra far godt i hjärtat att höra Olof tala om, hur väl det gått honom och till hvilken bra mästare han kommit.

Olof var just sysselsatt med dessa tankar en eftermiddag ungefär åtta dagar före pingst, då alldeles oväntadt en granne till hans föräldrar steg in på verkstaden och

bad att få tala några ord med mästaren själf.

Hvad kunde Lars Petter vilja? Olof satt i spänd väntan, ty han anade, att det angick honom, och det dröjde icke heller länge, förrän mästaren gaf honom en vink att komma in.

"Du får följa med den här vännen hem nu genast", sade han och lade vänligt sin hand på Olofs hufvud, "din far har blifvit sämre och önskar se dig. Välkommen tillbaka, när pingsten är öfver."

Det svartnade för Olofs ögon. Han kunde icke tänka, än mindre tala. Han samlade blott ihop sina kläder och följde tyst Lars Petter.

Hästen med åkdonet väntade nere på gatan, och de foro genast ur staden. Intet ord växlades dem emellan under hela vägen.

När den lilla välkända, gråa stugan ändtligen blef synlig och Olof kom ihåg, huru han vid afskedet från hemmet hade sett far stå där i dörren och vinka åt honom, fick hans beklämda hjärta luft i snyftningar.

Mor kom ut och tog emot honom. Hon var stilla som alltid, men mycket blek. Olof ville genast rusa in till fadern, men modern hejdade honom och bad honom först komma in i köket litet, ty far sof. Om en stund fick han veta, att far icke skulle vakna mer här i tiden, men att han gått hem till Jesus, nöjd och segerviss. Han hade ock hälsat till Olof och sina andra barn och bedt dem vara välkomna efter.

Olof kunde icke begripa, att mor talade så lugnt. För honom syntes allting så dödt och tröstlöst.

Men då han efter det första utbrottet af sorg fick gå in och se sin far, och då han såg den frid, som hvilade öfver dennes ansikte, blef han lugnare.

Fadern hade afsömnat en kort stund efter det Lars Petter rest till staden för att hämta Olof.

På själfva pingstdagen — den dag, som Olof förut glädt sig så mycket åt — skedde begrafningen. Olof fruktade mycket för den dagen på förhand, men huru förunderligt olika allt syntes honom, mot hvad han

hade föreställt sig! Solen sken så vackert, hela naturen talade om lif och uppståndelse, och prästens ord vid den öppna grafven: "Jesus Kristus, vår frälsare, skall uppväcka dig på den yttersta dagen", ljöd som himmelsk musik i hans öron. Far var icke död! Han lefde för evigt, och de skulle allesammans återförenas med honom en gång hemma hos Jesus — detta blef med ens för Olof en ljufvig visshet, som uppfyllde hans hjärta med hopp i stället för den smärta han hade väntat.

Tredjedag pingst återvände Olof till staden, och det vänliga mottagande han rönste, både af mästaren och gesällerna, gjorde honom godt. Han upptog sitt arbete och utförde det med lugn fast icke med samma munterhet som förut.

När söndagen kom, och han var ensam på verkstaden, genomgick han i minnet pingstdagens händelser. Han ville åter höra något om uppståndelse och återseende och slog därför upp i sin bibel i Tess. 4: 13—18, som Lars Petter hade läst för dem och talat öfver efter återkomsten till det nu så ödsliga hemmet. (Forts.)

Bibelläsning

eller hvad står det i texten för nästa söndag?

Veckan 4—10 Mars 1901.

- M. 4. Ebr. 5: 7—10. *Jesu rop och tårar.*
 T. 5. Ebr. 5: 7. *Jesus bad mycket under sitt jordelif.*
 O. 6. Ebr. 5: 8. *Han fullkomnades genom lidande.*
 T. 7. Ebr. 5: 9. *Han blef vår fullkomlige frälsare.*
 F. 8. Ebr. 5: 10. *Han blef vår store öfverste-präst.*
 L. 9. Ebr. 4: 14—15. *Han hade medlidande med oss.*
 S. 10. Ebr. 4: 16. *Vi kunna därför frimodigt gå till honom.*

✱

Söndagsskoltext för den 10 Mars:

Ebr. 5: 7—10.

Tänkespråk: Var icke långt ifrån mig, ty nöd är nära, och det finnes ingen hjälpare. Ps. 22: 12.

Uppsala 1901, Uppsala Nya Tidn. aktieb. tr.